

TEKSTI: MARI KORHONEN
 KUVA: JOHANNA KALLION ARKISTO

”Tutkimalla haluan olla mukana rakentamassa parempaa huomista”

Johanna Kallio, 31, on Päivölän kansanopiston kasvatustieteen linjanjohtaja ja tuore tohtori, jonka työn ytimessä on ekologinen itsekasvatus.

MINUSTA TULI TUTKIJA, kun uskaltauduin kasvatustieteen perustutkinto-opiskelijana kertomaan orastavista tutkijanurahaaveistani apulaisprofessori Antti Saarelle, jonka kasvatustieteen filosofian luennot olivat tehneet minuun lähtemättömän vaikutuksen. Hänen tuellaan ja ohjauksellaan saavutin haaveeni: väittelin lokakuussa aikuiskasvatuksen filosofiasta. Tohtoriopintojeni alkupuolella mentorini, dosentti Karin Filander kannusti minua hakemaan Aikuiskasvatuksen Tutkimusseuran johtokuntaan. Se osoittautuikin arvokkaaksi näköalapaikaksi tieteenalalle. Johtokuntalaisten lempeällä kannustuksella olen saanut harjaannuttaa omaa ääntäni ja vahvistaa näin tutkijaidentiteettiäni.

JOS EN TUTKISI, olisin silti luonteeltani ihmettelijä. Lapsuuden kyselyvaiheeni ei koskaan päättynyt: pohdin sekä elämän suuria kysymyksiä että arkisia asioita, kuten parasta tapaa rakentaa komposti tai purkaa toimimaton pölynimuri vian selvittämiseksi. Välillä leikittelen sillä ajatuksella, että tulevaisuudessa opiskelen työnohjaajaksi tai terapeutiksi. Ihmisten auttaminen tuo minulle iloa.

AIKUISKASVATUSTIEDETTÄ TARVITAAN yhteiskunnassa, sillä ekokriisien edetessä kohtaamme väistämättä laajoja yhteiskunnallisia muutoksia. Ekologista sivistystä edistävä aikuiskasvatus voi tehdä tästä muutoksesta inhimillisemmän ja kauniimman.

Johanna Kallion mielestä aikuiskasvatustieteen tulee tiedostaa ekokriisit nykyistä vakavammin ja asettaa niihin vastaaminen tärkeimmäksi tehtäväksemme.

ÉKOLOGISTA ITSEKASVATUSTA HARJOITTAMALLA OPIMME TUNTEMAAN ITSEMME, SUHTEEMME TOISIIN JA YHTEISKUNNAN ASETTAMIIN ODOTUKSIIN.

Tutkijana ja opettajana koen vastuukseni edistää nykyistä kestävämpiä toimintaperiaatteita. Haluan vaikuttaa siihen, että heräisimme vaadittavien muutosten dramaattisuuteen nyt, emmekä vasta, kun on liian myöhäistä.

PARAIKAA SELVITÄN, miten voimme kasvattaa itseämme ekokriisien ajassa ja miten aikuiskasvatuksen tieteenalana tulisi kehittyä, jotta voimme tarjota tuleville sukupolville elinkelpoisen planeetan. Keskeistä on se, miten opimme muuttumaan ja kasvamaan ihmisinä perustavilla tavoilla, kun ekokriisit pakottavat meitä luopumaan kestävämmistä tavoistamme. Tarvitsemme ekologista itsekasvatusta, aikuisen itseohjautuvaa sisäistä muutostyötä. Sitä harjoittamalla opimme tuntemaan itseämme, suhteemme toisiin ja yhteiskunnan meihin asettamat ajatukset, jotka koskevat ekologisia kysymyksiä. Minua kiinnostaa erityisesti leikkauspiste, jossa kiinnitymme osaksi muita ihmisiä ja elollista luontoa. Haluan ymmärtää, miten opimme eettisesti ymmärtämään tätä sidosteisuutta ja ajattelemaan sitä yhä kestävämmiin.

ESIKUVANANI PIDÄN naisasialiikkeen ja työväenliikkeen aktiiveja, joiden sinnikkään oikeuksista taistelemisen ansiosta minulla on ollut mahdollisuus kouluttautua ja tulla tutkijaksi sukupuolestani ja luokkataustastani riippumatta. Pidän vaarallisena, jos unohdamme, miten vähän aikaa sitten asiat olivat Suomessakin toisin. Oikeutemme eivät ole itsestään-

selvyyksiä, vaan niitä täytyy puolustaa. Siksi esikuvia-ni ovat myös ne, jotka edelleen puolustavat oikeudenmukaisuutta ja auttavat toisia kasvamaan ihmisinä. Akateemisiin esikuvii-ni lukeutuu kasvatustieteen emeritusprofessori Veli-Matti Värri, joka on tuonut ekokriisin tematiikan suomalaisen kasvatustieteelliseen keskusteluun. Ihailen suuresti hänen tapansa elää kuten opettaa.

SEURAAVAKSI HALUAN TUTKIA, miten voisin kehittää teoreettista tutkimustyötäni edelleen ja jalkauttaa sitä aikuiskasvatuksen kentälle. Minua kiinnostaa myös pureutua sosiaalipedagogiikan ja ekologisen itsekasvatuksen suhteeseen sekä kartoittaa itsekasvatukseen vaikuttavia tunnemekanismeja.

KOLLEGOILTANI SAAN sydämellistä tukea, kannustusta ja uusia ideoita. Iloitsen, kun saan työskennellä näin innostavien ja älykkäiden ihmisten kanssa ja jakaa solidaarisuutta heidän kanssaan.

KUN EN TUTKI, minut löytää kädet mullassa puuhailmasta viherkasvien parissa ja puutarha-askareissa, viettämästä aikaa läheisten ja ystävien kanssa, lukemasta tai katsomasta korealaisia draamasarjoja.

Klassikko, johon palaan

Espanjalaisen Carloz Ruiz Zafónin *Tuulen varjo* (2004/2021) on henkeäsalpaavan upea ja koukuttava rakkaudenosoitus kirjoille. Jokaisella lukukerralla löydän uusia puolia niin kertomuksesta kuin itsestäni. Olen samaa mieltä kirjailijan kanssa siitä, että "...lukemisen taito... on intiimi rituaali, että kirja on peili, josta voimme nähdä vain sen, mitä meillä on sisällämme ..."

TUTUSTU JOHANNA KALLION TYÖHÖN

Kallio, J. (2024). *Ekologinen itsekasvatus: Aikuiskasvatuksen filosofiaa ekokriisien ajassa*. Tampereen yliopiston väitöskirjat 1095.

Sarja vie aikuiskasvatuksen tutkijan arkeen ja verkostoihin. Sen tuottaa Aikuiskasvatuksen Tutkimusseura.